

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/259/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418201785
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1418201785.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanej: B. O., G.. XX.XX.XXXX, E. K. Š. XX, C., o zaplatenie 1.957,94 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 1. júla 2019, č.k. 7Csp/58/2018 - 109, v spojení s opravným uznesením zo dňa 16. septembra 2019, č.k. 7Csp/58/2018-155, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 490,24 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 490,24 eura od 04.07.2015 do zaplatenia, a to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku .

Žalobca má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.467,70 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% p.a. zo sumy 1.467,70 eura odo dňa 04.07.2015 do zaplatenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 49,92 %.

2. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu - spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. a žalovaná uzatvorili dňa 25.02.2014 zmluvu o pôžičke ev. č. 6172712, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej pôžičku vo výške 2.000 eur a žalovaná mala splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume po 53,23 eur a to až do celkovej sumy 3.193,80 eura. Do dňa podania žaloby žalovaná uhradila sumu 532,30 eura. Právny predchodca žalobcu listom z 29.04.2015 - predžalobná upomienka vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok a upozornil ju na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru. K úhrade dlžných splátok ani v dodatočnej lehote nedošlo a dňa 19.06.2015 právny predchodca žalobcu úver zosplatnil o čom bola žalovaná informovaná listom 28.06.2015 (bod 12.4 zmluvných podmienok). Celkový dlh žalovanej ku dňu podania žaloby bol 1.957,94 eura. Zmluvnú pokutu evidovanú v Prehľade splátok a úhrad v stĺpci "pokuta" 247,87 eura si žalobca neuplatnil. Ku dňu podania žaloby žalobca od istiny 2.490,24 eura odpočítal prijaté úhrady 532,30 eura a žalovanú sumu vyčíslil na 1.957,94 eura.

3. Takto ustálený skutkový stav veci posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1,2,3,4, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. f), k), § 11 ods. 1 písm. a), b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, avšak nie v celom rozsahu. Poukázal na to, že strany uzatvorili zmluvu o úvere, ktorá spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 v spojení s § 2 písm. a), b) zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver v rámci svojho podnikania a žalovaná pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci podnikateľskej činnosti. Vzhľadom k tomu,

že išlo o spotrebiteľský úver, uzatvorená zmluva musí okrem všeobecných náležitostí spĺňať aj osobitné náležitosti ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch (§ 9). Po preskúmaní uzatvorenej zmluvy však zistil, že táto neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f). k) zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve je uvedená iba výška mesačnej splátky 53,23 eura a takéto určenie nemožno považovať za súladné s § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, koľko z ktorej splátky, pripadá na istinu, úroky a iné poplatky poskytnutého úveru a mal tak možnosť vykonať výber medzi viacerými ponúknutými úverovými produktmi od viacerých dodávateľov. Zmyslom právnej úpravy bolo, aby spotrebiteľ pri rozhodovaní medzi viacerými úverovými produktmi mal možnosť zohľadniť aj tú skutočnosť, koľko z tej ktorej splátky prípadne na istinu, na úroky a iné poplatky. Nakoľko žalobca neuviedol spotrebiteľovi pri podpise zmluvy, koľko z každej mesačnej splátky bude použité na úhradu jednotlivých nárokov, nemožno takýto postup žalobcu považovať za súladný so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Na uvedenom nič nemení ani rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C 42/2015. V tejto súvislosti konštatoval, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, teda aj v danom prípade Súdny dvor poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a nevyjadroval sa k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice, a teda eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Na viac súd poukazuje aj na samotné znenie rozsudku Súdneho dvora vo veci C 42/15, podľa ktorého čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zákonnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch je preto potrebné vyhodnotiť tiež v súlade s rozsudkom Súdneho dvora C 42/15 v tom zmysle, že jej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a to bez pochybností. Len zo samotného uvedenia výšky splátky 33,50 € spotrebiteľovi nie je zrejmé, koľko má uhradiť na istinu úveru a koľko na odplatu veriteľa titulom úrokov z úveru a poplatkov za úver, a teda nemá ani možnosť skontrolovať, či veriteľ pri započítavaní splátky na istinu úveru, na úroky a poplatky nepostupuje svojvoľne. Neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, v danom prípade jednoznačne môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu k článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov. Zároveň však konštatoval, že z úverovej zmluvy nie je možné zistiť ani údaj o dobe trvania zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorú náležitosť nemožno stotožňovať s počtom splátok uvedených v zmluve (počet splátok 60). Na základe uvedeného, vzhľadom k tomu, že uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, keď absentuje údaj o dobe trvania zmluvy a o výške mesačnej splátky istiny, úrokov a iných poplatkov a údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, podľa § 11 ods. 1 písm. a) v spojení s § 9 ods. 2 písm. f), k) zákona o spotrebiteľských úveroch, uzavrel, že žalovanej poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a preto žalobcovi vzniklo právo na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru, bez úrokov, poplatkov, zmluvných pokút, upomienok. V konaní bolo nesporne preukázané, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 2.000 eur, pričom z prehľadu splátok a úhrad mal preukázané, že žalovaná z uvedenej sumy uhradila 532,30 eura, a preto jej vznikla povinnosť zaplatiť sumu 1467,70 eura (t.j. zostatok zo sumy, ktorá jej bola poskytnutá). Na istine teda ostala nesplatená suma 1467,70 eura, v ktorej časti považoval žalobu za dôvodnú a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Nakoľko sa žalovaná dostala s plnením

peňažného dlhu do omeškania, zaviazal ju aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05% p.a. zo sumy 1.467,70 eura odo dňa 04.07.2015 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa § 256 ods. 2 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol v spore prevažne úspešný, pričom pomer úspechu a neúspechu predstavuje 49,92%. Pre úplnosť sa žiada poznamenať, že opravným uznesením zo dňa 16. septembra 2019, č.k. 7Csp/58/2018-155, súd prvej inštancie opravil len nesprávne označenie žalobcu v záhlaví napadnutého rozsudku.

4. Proti tomuto rozsudku podal do zamietajúceho výroku vo veci samej, ktorým súd prvej inštancie podanú žalobu zamietol v časti vo výške 490,24 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 490,24 eura od 04.07.2015 do zaplatenia, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý v tejto časti žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a aj v tejto časti žalobe vyhovieť. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vec právne posúdil. Konštatoval, že v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie nie je správny a je v rozpore s čl. 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom a zároveň aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a C. K.Ó., ktorým sú slovenské súdy viazané. Predmetný rozsudok ako case-law Súdneho dvora Európskej únie predstavuje primárny prameň európskeho práva v kategórii právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie, ktoré podľa článku 7 odsek 2 druhá veta Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Vyššie uvedený rozsudok Súdneho dvora EÚ je tak právne záväzný aj pre všeobecné súdy SR. Súd prvej inštancie bol povinný prihliadať pri svojom rozhodovaní prednostne na tento rozsudok, keďže má prednosť pred zákonom o spotrebiteľských úveroch. Súdny dvor EÚ v rozsudku z 3.2.1977, K. I. M. XX-XX rozhodol, že cieľom rozsudku o prejudiciálnej otázke je vyriešiť právnu otázku, ktorá zaväzuje vnútroštátneho sudcu pokiaľ ide o výklad príslušných ustanovení aktov Spoločenstva. Neaplikovaním týchto základných princípov úniijného práva dospel súd prvej inštancie k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a C. K. by totiž členské štáty nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica 2008/48/ES neupravuje. Podľa jej článku 10 ods. 2 písm. i) v spojení s písm. h) zmluva o úvere na dobu určitú nemusí v čase jej uzatvorenia obsahovať presné určenie, aká časť splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť na bežné úroky a poplatky. Rozloženie splátok v členení na istinu, úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy predstavuje rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu. Neexistuje racionálny dôvod, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť už v hlavných zmluvných dojednaniach zložitejšia ako napr. zmluva o úvere uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Súdny dvor Európskej únie v prejudiciálnom konaní C-42/2015 začatom na návrh Okresného súdu Dunajská Streda rozsudkom zo dňa 9.11.2016, rozhodol aj o práve členského štátu vnútroštátnou úpravou rozširovať obligatórne náležitosti úverovej zmluvy nad rámec Smernice 2008/48/ES ako aj jeho právo zákonom sankcionovať absenciu niektorej z náležitostí úverovej zmluvy tak, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Na základe vyššie uvedeného sa má článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Súdny dvor EÚ rozhodol, že voľba režimu sankcií je ponechaná na zváženie členského štátu avšak ich tvrdosť musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú. Sankcia spočívajúca v strate nároku veriteľa na úroky a poplatky je primeraná v prípade, že zmluva o úvere neobsahuje najmä náležitosti ako je ročná percentuálna miera nákladov, počet a frekvenciu splátok, prípadne existenciu notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenia, tak ako to upravuje článok 10 ods. 2 Smernice, teda tie náležitosti zmluvy o úvere, ktorých neuviedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor Európskej únie tak rozhodol, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 58/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (súčasný § 9 ods. 2 písm. k) z.č. 129/2010 Z.z.) je v rozpore so Smernicou 2008/48/ES, t.j. záväzným prameňom práva. Tiež vylúčil oprávnenosť sankcie straty nároku na úroky a poplatky v prípade, že úverová zmluva neobsahuje rozdelenie úverovej splátky na jej jednotlivé zložky, t.j. na časť istiny, časť úrokov a časť poplatkov, podľa vnútroštátneho práva, keďže nejde o obligatórnu náležitosť úverovej zmluvy v zmysle Smernice 2008/48/ES a tak ani o takú náležitosť, ktorej absencia by bola spôsobilá spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/2015 možno vyvodíť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku

veriteľa na úroky a poplatky. Jeho právny predchodca neporušil žiadne povinnosti, preto mu vznikol nárok aj na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov ako odplaty poskytnutého úveru. Poukázal tiež na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-565/2012 zo dňa 27.3.2014, podľa ktorého tvrdosť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušení, ako i na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-348/2014 zo dňa 9.7.2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č. 87/102/EHS zo dňa 22.12.1986 (jedná sa o Smernicu, ktorá predchádzala Smernici 2008/48/ES) vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že ak nebude v zmluve uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude spravídla a v zásade sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti primeraná. Podporne odkázal aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp.zn. 12Co/284/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 15Co/225/2017, ako aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 16Co/105/2017 a uznesenie NSSR pod sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, ktorým je právny názor súdu prvej inštancie prekonaný a založenie bezúročnosti úveru na nerozložení úverovej splátky na jej jednotlivé zložky je nerešpektovaním rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, čo má za následok porušenie čl. 2 bod 2 C.s.p. Vo vzťahu k uvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru uviedol, že splnenie vyššie uvedenej zákonnej požiadavky uvedením mesiaca a roku ukončenia úverového vzťahu ako bolo v posudzovanom prípade "2/2019" je dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s platnými právnymi predpismi. Odkázal v tejto súvislosti aj na vyhlášku Ministerstva financií SR č. 620/2007 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď z jej prílohy v časti vysvetliviek 2C vyplýva, že ak z predchádzajúcich údajov o počte a termínoch splátok ponúkaného spotrebiteľského úveru nie je zrejmá konečná splatnosť ponúkaného úveru, uvádza sa, do akého obdobia musí byť ponúkaný spotrebiteľský úver splatený. Uvádza sa buď konkrétny dátum, alebo dĺžka obdobia v dňoch, týždňoch, mesiacoch alebo rokoch, na ktoré je ponúkaný spotrebiteľský úver poskytovaný. V tomto prípade bola splatnosť jednotlivých úverových splátok podľa čl. 6, bod 6.1., 6.2. a 6.3. Zmluvných podmienok úverovej zmluvy stranami dohodnutá k 20.dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej mesačnej splátky 20.dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverovej zmluvy. Úverová zmluva bola uzavretá dňa 25.2.2014, splatnosť prvej úverovej splátky tak nastala 20.3.2014, konečná splatnosť úveru a doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere pri počte 60 mesačných splátok by tak za riadneho plnenia nastala dňa 20.02.2019. Žalovaná ako spotrebiteľ tak mala možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich mu z úverovej zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru uvedený ako 2/2019 bez akýchkoľvek pochybností aj právne nevzdelanému priemernému spotrebiteľovi poskytuje relevantnú informáciu o tom, že úver bude musieť splácať do marca 2020. V spojení s dojednaním splatnosti splátok k 20.dňu v mesiaci je termín konečnej splatnosti úveru stanovený bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií. Aj Súdny dvor EÚ pritom vychádza z toho, že cieľ vyššie uvedeného ustanovenia je splnený, ak podmienky úverovej zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy splátok, pričom článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. S poukazom na uvedené žiadal podanému odvolaniu vyhovieť.

5. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej zamietajúcej časti potrebné zmeniť.

6. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie v spore vykonal, vo vzťahu k napadnutej časti, všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby. V tomto smere po náležitom vyhodnotení vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, a to i pokiaľ ide o obsah zmluvy o úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou.

7. Nesprávne však prvostupňový súd vec v napadnutej časti posúdil po právnej stránke, keď vychádzal z toho, že žalovanej poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, a to z dôvodu absencie údajov o dobe trvania zmluvy a o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom.

8. Vo vzťahu k uvedeniu údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať, v úverovej zmluve uzatvorenej v danej veci, žalobca v odvolaní dôvodne namieta, že právne závery, z ktorých vychádzal súd

prvej inštancie už boli ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít prekonané. Otázka správnej interpretácie označeného ustanovenia totiž bola Najvyšším súdom SR jednotne vyriešená, a to v uzneseniach najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 28. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 56/2018 zo 17. apríla 2018, sp. zn. 4 Cdo 211/2017 z 23. apríla 2018, sp. zn. 4 Cdo 187/2017 z 23. apríla 2018, sp. zn. 5 Cdo 132/2017 z 28. októbra 2018. Z obsahu odôvodnenia uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že danú náležitosť ZoSÚ je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivej zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia totiž zodpovedá účelu smernice 2008/48/ES a právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej z 9. novembra 2016, na ktorý tiež poukazoval žalobca v podanom odvolaní, ako aj účelu samotného § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Pokiaľ teda § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivej zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku. Posudzovaná úverová zmluva v prehľadnej a zrozumiteľnej forme tieto údaje uvádza, pričom vymedzenie zmluvných podmienok obsahovo spadajúcich medzi náležitosť § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ odvolací súd považuje za dostatočne jasné, transparentné a umožňujúce žalovanej posúdiť výhody a nevýhody úveru. Vo vyššie uvedených rozhodnutiach najvyšší súd gramatickým a eurokonformným výkladom dospel k záveru, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a s týmto záverom ako aj s právnou argumentáciou odôvodňujúcou tento záver, sa v preskúmvanej veci odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie označených rozhodnutí. I podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc z účelu právnej úpravy, vymedzeného v dôvodovej správe k ZoSÚ a vychádzajúc z účelu a obsahu smernice 2008/48/ES, nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ uvádza pojmy "výška", alebo "počet" či "termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", možno za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Konštatovanie súdu prvej inštancie o nesplnení danej náležitosti tak nemôže obstáť, keď v tomto smere úverová zmluva uzavretá medzi žalovanou a právnym predchodcom žalobcu obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti.

9. Rovnako však opodstatnene žalobca v odvolaní poukazuje na to, že úverová zmluva uzavretá medzi jeho právnym predchodcom a žalovanou obsahuje aj všetky ďalšie náležitosti, vrátane údajov o dobe trvania zmluvy. V tomto smere považuje odvolací súd za potrebné poukázať na to, že v danom prípade z obsahu zmluvy vyplýva mesiac a rok ukončenia úverového vzťahu (2/2019), čo vzhľadom na ďalší obsah zmluvy treba považovať za dostatočne určité a zrozumiteľné, keď z obsahu zmluvy navyše vyplýva i splatnosť jednotlivých úverových splátok k 20.dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej mesačnej splátky 20.dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverovej zmluvy, teda 20.3.2014, a preto konečnú splatnosť úveru a dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere pri počte 60 mesačných splátok dňa 20.02.2019 mala žalovaná ako spotrebiteľka možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií.

10. Na základe uvedeného dospel odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, k záveru, že žalobca má proti žalovanej nárok aj na zaplatenie tej zvyšnej časti dlžnej sumy s príslušenstvom, v ktorej bola žaloba v napadnutej časti zamietnutá, keď žalovanej poskytnutý úver nemožno považovať za poskytnutý bezúročne a bez poplatkov. Uvedené má potom za následok, že žalobcovi vznikol voči žalovanej nárok aj na zaplatenie peňažnej sumy s príslušenstvom vo výške zodpovedajúcej rozdielu medzi nárokom zo zmluvy o úvere a sumou, ktorú žalovaná doposiaľ celkovo uhradila, ktorý si v napadnutej časti uplatnil podanou žalobou.

11. Odvolací súd preto podľa § 388 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti zmenil a aj v tejto časti žalobe vyhovel.

12. O nároku na náhradu trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou

organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).